

Sygn. akt I CSK 309/08

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 9 stycznia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący)

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

SSA Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa LIF S.A.

przeciwko "S." S.A.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 stycznia 2009 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 lutego 2008 r.,

**oddala skargę kasacyjną i odstępuje od obciążenia pozwanej
obowiązkiem ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego z dnia 26 marca 2007 r. w punkcie I w ten sposób, że przyznał powódce nakazem

zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 24 stycznia 2006 r. kwotę 846 764,24 zł obniżył do kwoty 546 464,24 zł, oddalił apelację w pozostałej części i zniósł wzajemnie koszty postępowania za drugą instancję.

Rozstrzygnięcie to oparł na podzielonych i uznanych za własne, następujących ustaleniach Sądu Okręgowego.

Powódka i poprzednik prawny pozwanej zawarli w dniu 31 grudnia 1999 r. umowę leasingu palownicy „Casagrande” na okres do 31 grudnia 2004 r. i dla zabezpieczenia wykonania jej, leasingobiorca wręczył leasingodawcy weksel własny in blanco oraz deklarację wekslową, z której wynikało, że weksel miał stanowić zabezpieczenie wierzytelności wynikających z tej umowy.

W czasie trwania umowy pojawiły się wątpliwości dotyczące tego, kto jest wierzycielem w odniesieniu do ustalonych w umowie opłat leasingowych, co było powodem uzyskania przez pozwaną zezwolenia na wpłacenie do depozytu sądowego sumy 1 811 426 zł, która następnie została wypłacona powódce.

W oparciu o dokonane przez siebie rozliczenie zobowiązań pozwanej, powódka wypełniła weksel na kwotę 1 716 735 zł i wezwała pozwaną do wykupienia go. Odmowę zapłaty pozwana uzasadniła tym, że spełniła swoje zobowiązanie wynikające z umowy, a palownica przeszła na jej własność.

Dochodzone roszczenie obejmowało 988 260 zł sumy opłat leasingowych za okres od czerwca 2003 r. do grudnia 2004 r., 426 955 zł tytułem odsetek za zwłokę w ich płaceniu, 300 300 zł odszkodowania za bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu od stycznia do listopada 2005 r. oraz 1 220 zł poniesionych kosztów windykacji.

Sąd Apelacyjny uznał, że zadłużenie pozwanej dotyczące opłat stanowi 282 565,92 zł i odsetek 263 898,32 zł, powstało ono przed zawarciem przez strony w dniu 12 czerwca 2007 r. ugody w sprawie zawisłej przed Sądem Okręgowym o wydanie palownicy.

Niezasadne było żądanie zasądzenia kwoty 300 300 zł, ponieważ z deklaracji wekslowej nie wynika uprawnienie do wypełnienia weksla w odniesieniu do innych należności, niż wynikające z umowy leasingu, a powództwo oparte było na zobowiązaniu wekslowym. Wobec tego przyznaną nakazem zapłaty kwotę Sąd Apelacyjny obniżył o 300 300 zł.

W skardze kasacyjnej pozwana zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w części oddalającej apelację i orzekającej o kosztach procesu (pkt II i III), podnosząc zarzut naruszenia prawa procesowego: art. 381 w związku z art. 382 k.p.c. przez nierozpoznanie zarzutu apelacji niewłaściwego ustalenia podstawy faktycznej i nieuwzględnienie powołanych w niej nowych faktów i dowodów, art. 321 § 1 w zw. z art. 495 § 2 i art. 391 § 1 k.p.c. przez orzeczenie o odsetkach za okres nieobjęty żądaniem oraz określenie ich od opłat brutto (z podatkiem VAT), art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez niewyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku przyczyn uznania zarzutów apelacyjnych za bezzasadne.

Domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, orzeczenia o kosztach postępowania i o zwrocie wyegzekwowanego świadczenia w kwocie 709 376,05 zł.

Powódka wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie zwrotu kosztów procesu związanych z postępowaniem kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego w punkcie pierwszym obejmuje w istocie zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 546 464,24 zł, ponieważ taki skutek wywołało obniżenie kwoty zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego.

Oddalenie apelacji w pozostałej części, dokonane w punkcie drugim wyroku, dotyczyło uznania za bezpodstawne stanowiska apelującej w odniesieniu do zakresu, w jakim powództwo zostało uwzględnione.

Wobec tego zaskarżenie skargą kasacyjną rozstrzygnięć objętych punktami drugim i trzecim oraz wniosek o uchylenie co do nich wyroku Sądu drugiej instancji nie może spowodować wzruszenia orzeczenia uwzględniającego powództwo (punkt I wyroku), co stanowi podstawowe założenie wniesionego przez pozwaną środka zaskarżenia.

Nie jest możliwe, nawet gdyby skarga była zasadna, uchylenie wyroku zgodnie z żądaniem i kontynuowanie postępowania w sytuacji, kiedy powództwo w niekwestionowanym przez pozwaną zakresie prawomocnie zostało uwzględnione. Takie postępowanie byłoby pozbawione przedmiotu sporu i nie dawałoby pozwanej możliwości rozpoznania podnoszonych zarzutów.

Wynika stąd, że zaskarżenie wyroku Sądu Apelacyjnego jedynie w odniesieniu do tych dwóch rozstrzygnięć nie zmierza do ochrony interesu skarżącej. Nie było zatem potrzeby dokonywania przez Sąd Najwyższy oceny podniesionych przez nią zarzutów.

Z powyższych względów skargę kasacyjną należało oddalić w oparciu o art. 398¹⁴ k.p.c., z uwagi na brak interesu pozwanej do zaskarżenia wyroku Sądu drugiej instancji we wskazanym przez nią zakresie.

Na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Sąd Najwyższy nie obciążył skarżącej obowiązkiem zwrotu powódce kosztów procesu związanych z postępowaniem kasacyjnym, ponieważ oddalenie skargi kasacyjnej bez badania podniesionych zarzutów, spowodowane było przyczynami, których nie powołała żadna ze stron.